

המת נ'צה סופדת לאימה

בשנתיים האחרונות מצאנו את עצמנו עומדים במעמד הזה יותר מדי פעמים. נפרדנו מזהבה ואבא, לפני כמעט ארבעה חודשים נפרדנו מגרשום, והיום אנחנו נפרדים מאמא. הרבה פרידות גדולות וכואבות במשפחה הקטנה שלנו.

אמא נולדה וגדלה בשוויץ, אחות בכורה לאבי וריבי. הבית שבו גדלה היה ציוני וערכי, והיא הייתה פעילה בבני עקיבא. אהבת הלמידה ליוותה אותה מגיל צעיר, והיא הרחיבה ידע בכל דרך אפשרית. לאחר שסיימה את לימודיה החליטה להגיע לישראל כדי ללמוד עברית באולפן בסעד. האולפן פתח בפניה תרבות אחרת לגמרי. היא נחשפה לצבריות הישראלית, יצרה חברויות חדשות והתאהבה באבא. יחד הם קבעו את ביתם כאן.

עם השנים הצטרפה אליה אחותה ריבי, ויחד עם גרשום בנו את ביתם בסעד. בהמשך, עם התבגרותם, עלו לארץ והצטרפו גם ההורים אומה ואופה, וחיו כאן בשנותיהם האחרונות. לאורך כל השנים שמרה אמא על קשר קרוב וחם עם אחיה אבי בשוויץ. הקשרים המשפחתיים היו עבורה בית, גם כשהיו רחוקים פיזית.

לאורך השנים עסקה אמא במגוון עבודות בקיבוץ. תקופה בחינוך, תקופה במפעל, ובשנים האחרונות עבדה בחדר הדואר. העבודה שם התאימה לה. היא אהבה את המפגש האנושי ואת האפשרות לדבר עם כל אחד שנכנס. דרך חדר הדואר נוצרו קשרים חדשים, והיא הכירה מקרוב את המשפחות שנקלטו, ידעה מי הגיע, מי יצא ומה עובר על כל אחד. המקום הזה הפך לאחת הנקודות שבהן הרגישו את הנוכחות שלה בבהירות.

אמא הייתה אישה של יצירה. הבית היה מלא בעבודות היד שלה, רקמה, סריגה, ציור ופיסול, וכל פינה נשאה את טביעת היד המדויקת והרגישה שלה. הייתה לה אהבה מיוחדת לינשופים, והיא אספה פסלים ותמונות שלהם שהפכו לחלק מהנוף הביתי שלנו. הייתה לה אהבה גדולה למוזיקה, ובשבתות אחרי ארוחת שישי היינו יושבים יחד ושרים מתוך ספרי "אלף זמר ועוד זמר" וספרי שירה אחרים. זו הייתה מסורת שהשרישה בנו ובכך הטמיעה בנו אהבה לשירה, פזמון ולשפה העברית. בימי החול תמיד התנגן תקליט מהאוסף המגוון והמשובח, ממוזיקה קלאסית ועד חזנות ושירי ארץ ישראל. שירה במקהלות בסעד ובמועצה הייתה עוגן מרכזי בחייה, והיא הייתה שותפה לניהול, לארגון ולהופעות הרבות. האהבה למוזיקה עברה לכולנו.

אמא הביאה את הכישרון והאהבה לאסתטיקה גם אל הקהילה. שנים ארוכות שזרה פרחים וקישטה את חדר האוכל ואת בית הכנסת בחגים ובאירועים מיוחדים. היא עיצבה את האולם לשמחות, והיד הטובה שלה ניכרה בכל פרט. היא למדה עיצוב תלבושות לתיאטרון ואיפור, ובכל שנה הייתה שותפה מרכזית בהכנות לנשף ולאירועי פורים. בנוסף הייתה חברה בוועדת החתונות וניהלה במשך שנים את ארגון השמחות בקיבוץ. עבור אמא זה לא היה עוד תפקיד. זו הייתה שליחות, והיא השקיעה בו לב ואחריות עד הפרט האחרון.

אמא הייתה גם אשת חסד במובנים הפשוטים ביותר. כל מי שפנה אליה לעזרה מצא אוזן קשובה ויד פתוחה. היא ידעה לזהות צורך מבלי שייאמר במילים, ולעיתים הייתה הראשונה להגיע ולמצוא

פתרון. ההתנדבות לא הייתה עבורה תפקיד רשמי אלא דרך חיים. היא ידעה להושיט יד בשקט, בלי רעש ובלי ציפייה לתמורה, וכך יצרה רשת תמיכה אמיתית סביב אנשים שהיו זקוקים לה.

הלב הגדול של אמא השתלב עמוק בחיים כאן בנגב המערבי. במהלך צוק איתן התמקמו חיילים על הדשא מול הבית, ותוך זמן קצר הבית נפתח לרווחה והפך למקום חם ומזמין. המטבח היה פתוח, החיילים נכנסו ויצאו בחופשיות, והקשרים שנוצרו איתם נשמרו עד יומה האחרון. גם במלחמה האחרונה אמא אימצה את כוח אבשלום, והבית שוב הפך לפתוח עבורם. בכל פעם שהיה צורך, ובכל שבת שניתן היה, הם היו חלק מהבית. היא לא שאלה אם צריך משהו אלא מה צריך. הבית שלה היה מלא בכל טוב, וכמעט תמיד כשמישהי כתבה בקבוצת הוואצאפ של הקיבוץ שחסר משהו, אצל אמא זה כבר חיכה על המדף והיא נתנה בשמחה.

אמהות בקיבוץ של החינוך המשותף לא הייתה פשוטה. אנחנו, הילדים, גדלנו בתוך מערכת ברורה של חוקים, ואמא עשתה מאמץ תמידי להיות נוכחת ומעורבת, ועם יד על הדופק. בכל אחר הצהריים, בארוחת ארבע, חיכו לנו בבית מטעמים קטנים ותחושת בית אמיתית וקצת שוויצרית, עם שוקולד טוב וגבינות מיוחדות. עם המעבר ללינה משפחתית ניב ואיל כבר ישנו בבית. התקופה הזו סימנה שינוי גדול, ואמא ואבא עשו כל מה שיכלו כדי שלא יחסר לנו דבר. גדלנו להיות משפחה מלוכדת ואוהבת שנמצאת זו לצד זו בכל מצב, בטוב וברע, ללא תלות במרחק הפיזי.

כסבתא היא פרוחה. הקשר עם כל נכד ונכדה היה אישי ומדויק. היא ידעה איפה כל אחד נמצא, מה הוא לומד, מה מעסיק אותו, ועל מה הוא שמח או דואג. הבית שלה הפך למקום של יצירה, קייטנות נכדים, כרטיס פתוח בכלבו, טיולים בקלנועית, עבודות יד וסירים מבושלים באהבה. היה לה חשוב שכל נכד ירגיש שהיא רואה אותו.

לאורך כל חייהם המשותפים אמא ואבא היו צוות אחד. קשר של יציבות ושקט, בלי מילים גדולות אבל עם נאמנות עמוקה. כשהבריאות של אבא התחילה להתרופף, אמא הייתה שם בכל צעד, במסירות יומיומית ותשומת לב לפרטים הקטנים. היא לא התלוננה ולא עשתה מזה עניין. זו הייתה מבחינתה האחריות הטבעית שלה. ואבא ידע להעריך כל רגע מזה. הם נשאר זה לצד זה עד הסוף, בקשר שנשען על אהבה פשוטה וברורה שנבנתה במשך עשרות שנים.

לפני חודש חגגנו לאמא יום הולדת שבעים ותשע. כולנו היינו שם, וגם איל הצטרף מרחוק. בדיעבד זו הייתה חגיגה של פרידה. היא הייתה שמחה, מוקפת במשפחה, וחתמה את הארוחה בשתיית וודקה רדבול עם הנכדים, רגע קטן של שובבות שישאר לנו כמזכרת. מאז שאבא נפטר, לפני פחות משנתיים, אמא בילתה איתנו את רוב השבתות. היא מצאה בתוך האבל מקום חדש של קרבה, והקשר איתנו, הילדים, החתן, הכלות והנכדים, העמיק.

בשבוע האחרון לחייה עוד השתתפה בפעילויות רבות, פגשה אנשים ומשפחה והייתה חלק פעיל מהחיים שסביבה. ביום שישי, ראש חודש, הלכה מאיתנו בפתאומיות, בשקט וללא סבל, ועל הדרך הזו, אנו אומרים תודה בתחושת הקלה.

החסר שלה ילווה אותנו בכל יום. אנחנו, הילדים, הנכדים והמשפחה הקרובה, נושאים איתנו את הדרך שבה חיה כאן, את הבית שבנתה ואת הנוכחות השקטה והמתמידה שהייתה לה בחיינו.

אנחנו מחבקים ואוהבים את ריבי שלנו, ומתחייבים להמשיך ולבוא ולבקר, לתמוך ולעזור.
מודים לכל קהילת סעד על הליווי והתמיכה לאורך השנים.
למשפחת ימיני שהיו משפחה מאמצת של אמא.
לסנגייה שהפך כבר לבן משפחה שלנו
ומודים לאנשי המקצוע השונים שסייעו לנו בפרידה מכובדת ונטולת דאגות מאמא החל מיום שישי
בצהריים.